

ΓΙΑΝΝΗΣ ΡΙΤΣΟΣ, ΕΙΡΗΝΗ

Τ' όνειρο του παιδιού είναι η

ειρήνη

Τ' όνειρο της μάνας είναι η ειρήνη

Τα λόγια της αγάπης κάτω από τὰ

δέντρα

είναι η ειρήνη.

Ο πατέρας που γυρνάει τ' απόβραδο

μὶ ἓνα φαρδὺ χαμόγελο στὰ μάτια

μὶ ἓνα ζεμπίλι στὰ χέρια του γεμάτο

φρούτα

καὶ οἱ σταγόνες τοῦ ἰδρώτα στὸ

μέτωπό του

εἶναι ὅπως οἱ σταγόνες τοῦ σταμνιοῦ

ποὺ παγώνει τὸ νερὸ στὸ παράθυρο,

εἶναι ἡ εἰρήνη.

Ὅταν οἱ οὐλὲς ἀπὶ τὶς λαβωματιὲς

κλείνουν στὸ πρόσωπο τοῦ κόσμου

καὶ μὲς στοὺς λάκκους πούσκαψαν οἱ

ὄβιδες

φυτεύουμε δέντρα

καὶ στὶς καρδιὲς πούκαψε ἡ πυρκαγιὰ

δένει τὰ πρῶτα τῆς μπουμπούκια ἡ

ἐλπίδα

κι οἱ ἔνεκροὶ μποροῦν νὰ γείρουν στὸν

πλευρό τους

καὶ νὰ κοιμηθοῦν δίχως παράπονο

ξέροντας πὼς δὲν πῆγε τὸ αἷμα τους

τοῦ κάκου,

εἶναι ἡ εἰρήνη.

Ειρήνη είναι η μπουδιά του φαγητού

το βράδυ,

τότε που το σταμάτημα του

αυτοκινήτου στο δρόμο

δεν είναι φόβος,

τότε που το χτύπημα στην πόρτα

σημαίνει φίλος,

και τὸ ἀνοιγμα τοῦ παραθύρου κάθε

ώρα

σημαίνει οὐρανός,

γιορτάζοντας τὰ μάτια μας

μὲ τὶς μακρινὲς καμπάνες τῶν

χρωμάτων του,

εἶναι εἰρήνη.

Εἰρήνη εἶναι ἓνα ποτήρι ζεστὸ γάλα

κι ἓνα βιβλίο μπροστὰ στὸ παιδὶ ποὺ

ξυπνάει,

τότε ποὺ τὰ στάχια γέρνουν τὸ ἴνα στ'

ἄλλο λέγοντας:

τὸ φῶς, τὸ φῶς

καὶ ξεχειλάει ἢ στεφάνη τοῦ οὐρίζοντα

φῶς,

είναι η εἰρήνη.

Τότε πού οι φυλακές ἐπισκευάζονται

νὰ γίνουν βιβλιοθήκες,

τότε πού ἓνα τραγούδι ἀνεβαίνει ἀπὸ

κατώφλι σὲ κατώφλι τῇ νύχτα,

τότε πού τ' ἀνοιξιὰτικο φεγγάρι

βγαίνει ἀπὶ τὸ σύγνεφο

ὅπως βγαίνει ἀπὶ τὸ κουρεῖο τῆς

συνοικίας

φρεσκοξυρισμένος οἰεργάτης τὸ

Σαββατόβραδο,

είναι η' εἰρήνη.

Τότε πού η' μέρα πού πέρασε,

δὲν εἶναι μιὰ μέρα πού χάθηκε,

μὰ εἶναι η' ρίζα πού 'ανεβάζει τὰ

φύλλα τῆς χαρᾶς μέσα στὸ βράδυ

κι εἶναι μιὰ κερδισμένη μέρα κι ἕνας

δίκαιος ὕπνος,

πού νιώθεις πάλι ὁ ἥλιος νὰ δένει

βιαστικὰ τὰ κορδόνια του

νὰ κυνηγήσει τὴ λύπη' ἀπὶ τὶς γωνιές

τοῦ χρόνου,

εἶναι ἡ εἰρήνη.

Εἰρήνη εἶναι οἱ ῥημωνιές τῶν

ῥαχτίνων στοὺς κάμπους τοῦ

καλοκαιριοῦ

εἶναι τ' ῥαλφαβητὰρι τῆς καλοσύνης

στὰ γόνατα τῆς αὐγῆς.

Ὅταν λές: ῥαδελφές μου, - ὅταν λέμε:

ἀύριο θὰ χτίσουμε.

ὅταν χτίζουμε καὶ τραγουῶμε,

είναι η' εἰρήνη.

Ἡ εἰρήνη εἶναι τὰ σφιγμένα χέρια τῶν

ἄνθρώπων

εἶναι τὸ ζεστὸ ψωμὶ στὸ τραπέζι τοῦ

κόσμου

εἶναι τὸ χαμόγελο τῆς μάνας

Τίποτ' ἄλλο δὲν εἶναι η' εἰρήνη.

Καὶ τ' ἄλετριά ποὺ χαράζουν βαθιὰς

αὐλακιὰς σ' ὅλη τὴ γῆ,

εἶν' ὄνομα μονάχα γράφουν:

Εἰρήνη.

Τίποτ' ἄλλο. Ειρήνη.

Πάνω στὶς ράγες τῶν στίχων μου

τὸ τραῖνο ποὺ προχωρεῖ στὸ μέλλον

φορτωμένο στάρι καὶ τριαντάφυλλα,

εἶναι ἡ εἰρήνη.

Ἀδέρφια,

μέσ στὴν εἰρήνη διάπλατα ἄνασάινει

ὅλος ὁ κόσμος

μὲ ὅλα τὰ ὄνειρά μας

Δώστε τὰ χέρια ἄδέρφια μου,

αὐτό ναι ἡ εἰρήνη.
